

[Arne Melchior]

en vittighed, en provokation eller hvad. Jeg mener, at påstanden kun vil være en anklage imod hr. Dohrmanns egen opfattelsesevne.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Nu er der jo det med denne specielle sag, at den modsat meget af alt andet, vi snakker om herinde i Folketinget, har meget stor interesse både vest og øst for Storebælt, og det kan da godt være, at man nu blandt forligspartierne lige skal kigge på disse undersøgelsesresultater og prøve, om man kan forstå, hvad der står, og oversætte for hinanden og finde frem til en form for enighed om, hvad man så vil gøre. Men så vil jeg gerne spørge: hvor længe varer det, før de mennesker, der er interesserede i dette ude omkring, får at vide, hvad man er nået frem til som resultat af de undersøgelser, der er foretaget? For jeg synes faktisk, de har ventet længe nu, og jeg synes også godt, at forligspartierne kunne have skyndt sig noget mere. Jeg synes, det ville have været passende, om man i dag, når Folketinget alligevel diskuterer denne sag, kunne have sagt: vi er nået til det og det, og vore overvejelser går klart på de og de ting, og på mandag, venner, er vi færdige med vore overvejelser, og så får I resultatet at vide. Vi beklager, at vi ikke blev færdige til i dag.

Man kan ikke blive ved med at sylte denne sag. Folk har krav på snart at få besked om, hvordan tingene forholder sig.

Tinning (VS):

Af hensyn til hr. Arne Melchior tror jeg det er nødvendigt at gøre klart, at jeg ikke på noget tidspunkt har så meget som antydnet, at ministeren for offentlige arbejder i denne sag foretager sig noget, han ikke har ret til eller ikke må. Det, jeg har kritiseret, er, at ministeren gør brug af en arbejdsform, som er på alle måder skadelig, ikke alene for en ordentlig debat her i Tinget – det kunne gå – men også for en ordentlig debat i offentligheden, i befolkningen, og det er betydelig vigtigere, for det, der sker, er jo – har vi fået at vide – at man nu prøver at finde ud af, hvordan vi kan gøre det nemmere for fællesantenneanlæggene selv at nedtage tv-programmer fra kommunikationssatellitter. Man er i gang med at undersøge, hvordan vi kan gøre det

nemmere, og på søndag foreligger der nogle resultater af disse undersøgelser. Vi ved altså noget om, hvordan det kan gøres nemmere, og så mener jeg, det ville være udtryk for en ordentlig arbejdsstil, en passende respekt for den offentlige debat og – hvis man skulle tage ministeren en smule alvorligt – også en passende respekt for Folketinget, hvis man sørgede for, at de informationer, som alle jo har brug for, kom frem. Det var derfor, jeg spurgte ministeren, om han ville sikre, at Folketinget fik disse informationer.

Det vil ministeren ikke. Jeg forstår, at de oplysninger vil blive forholdt Folketinget og også den brede offentlighed, og det er det, jeg kritiserer. Jeg mener, at det er en arbejdsform, som ingen kan være tjent med ud over selvfølgelig forligspartierne og Socialdemokratiet, som har alle deres små interne fiksfakserier, de skal sidde og fedte rundt med. Og spørgsmålet er selvfølgelig: skal interne uenigheder i partiet Venstre, i regeringen og i partiet Socialdemokratiet blokere for vores – oppositionens og befolkningens – adgang til at få at vide, hvad de pågældende undersøgelser går ud på? Svaret er åbenbart: ja, det skal de! Og det er det, jeg kritiserer. Jeg synes, det er uforskammet, og jeg synes, det er uantageligt.

Jeg har nu to gange spurgt ministeren for offentlige arbejder: hr. minister, hvad går de undersøgelser ud på, hvad er det, man laver? Enten ved ministeren det ikke – det vægrer jeg mig dog ved at tro – eller også ved ministeren det godt, men har det samme standpunkt: ingen skal vide, hvad der foregår. Jamen det er da de dobbelt lukkede døres politik.

Jeg beder ikke om at få at vide, hvad det er, man sidder og skændes med Venstre om, hvad det er, Venstre skændes med sig selv om, hvad det er, fløjene i Socialdemokratiet skændes med hinanden om, det kan jeg stort set gætte mig til. Jeg beder bare om at få at vide, hvad det er for undersøgelser, man har sat i gang, men det må vi ikke få at vide. Vi må heller ikke få at vide, hvad de ender i. Vi må heller ikke få at vide, hvilke mulige konklusioner man kan drage. Det er på den baggrund, jeg i starten af debatten spurgte: hvad i alverden skulle vi med statsministerens oprindelige tiltrædelsestale? Og det er et spørgsmål til samtlige på ministerbænkene. Hvad skulle vi med al den snak om, at nu